

Arrest

nr. 240 457 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANBRABANT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 juli 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

Op 29 januari 2013 werd verzoeker als vluchteling erkend.

1.2. Op 28 februari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen die per aangetekend schrijven op 2 maart 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pasjtoen en bezit de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Qari Yatim in het district Chardara van de provincie Kunduz. Op een dag werd u meegenomen door een vriend naar een checkpoint waar zijn vader, S. genaamd, commandant was. Commandant S. leverde u onder valse voorwendselen over aan een andere commandant, A.T. genaamd, voor wie u als Bacha Bazi moest werken. U bleef vijf dagen op deze veiligheidspost. U werd seksueel misbruikt door A.T.. Na vijf dagen nam hij u mee naar zijn huis. Daar kon u de volgende ochtend met de hulp van de vrouw van A.T. ontsnappen. U vertrok vervolgens uit Afghanistan.

Op 30 juli 2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 januari 2013 werd u als vluchteling erkend.

Op 5 augustus 2019 werd u gecontroleerd op de luchthaven van Schiphol, Nederland, komende van Afghanistan. U was in het bezit van uw Afghaanse paspoort, afgehaald op 2 november 2015 in Bonn, Duitsland. Uit de gegevens in uw paspoort blijkt dat u drie keer bent teruggekeerd naar Afghanistan, van 4 december 2015 tot 10 januari 2016, van 11 augustus 2017 tot 1 november 2017 en van 26 april 2019 tot 5 augustus 2019. U reisde telkens heen en terug vanuit Schiphol.

Op 17 september 2019 stuurde de minister een verzoek aan het CGVS om uw nood aan bescherming opnieuw te evalueren.

U werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 december 2019.

U legt medische attesten, resultaten van een MRI-CT-scan, twee overlijdensakten, documenten van de politie en foto's neer. Verder legt u een paspoort, een vreemdelingenkaart, een vliegtuigticket en een USB-stick neer.

B. Motivering

Op 29 januari 2013 werd u de vluchtelingenstatus toegekend op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de vluchtelingenstatus was ingegeven door de vaststelling dat u in uw land problemen had met een commandant van de lokale politie in uw district en dat u gedwongen werd als Bacha Bazi te werken. Er dient opgemerkt te worden dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U keerde terug naar Afghanistan van 4 december 2015 tot 10 januari 2016, van 11 augustus 2017 tot 1 november 2017 en van 26 april 2019 tot 5 augustus 2019. De vaststelling dat u tot drie maal toe gedurende, alles samen, ongeveer zeven maanden terugkeerde naar Afghanistan ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vrees voor vervolging in ernstige mate.

Uw beweringen inzake uw motieven voor uw reizen naar uw land van herkomst zijn ongeloofwaardig en kunnen dan ook niet als verschoningsgrond worden aanzien.

Zo verklaart u dat u na de moord op uw broer besloot dat u in Afghanistan moest zijn en dat u slechts enkele dagen na de moord op uw broer naar Afghanistan bent vertrokken (CGVS, 11/12/2019, p. 7). Er dient opgemerkt te worden dat u reeds op 2 november 2015, een maand voor de moord op uw broer, een paspoort ging afhalen in Bonn. Deze procedure duurt volgens de website van de Afghaanse ambassade in Bonn minstens vier weken. Gevraagd waarom u voor de dood van uw broer een paspoort ging afhalen, legt u ontwijkende en weinig overtuigende verklaringen af. Eerst antwoordt u op deze vraag: "ik had mijn paspoort al en het was met mij, niemand heeft ooit vraag gesteld waarom ik een paspoort verkreeg, ik denk dat ik een recht heb om een paspoort te hebben" (CGVS, 11/12/2019, p. 11). Gevraagd waarom u had besloten om een paspoort aan te vragen geeft u de weinig verhelderende uitleg dat men zelfs een paspoort nodig heeft om naar de landen rond België te reizen (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd uit te leggen waarom u een paspoort aanvroeg zegt u dat u naar Duitsland ging en dat de Duitse politie u heeft verplicht om een paspoort aan te vragen omdat uw vreemdelingenkaart niet voldoende zou zijn geweest (CGVS, 11/12/2019, p. 11). Dat u eerst tweemaal ontwijkend antwoordt voordat u een verklaring weet te bieden doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit informatie blijkt dat erkende vluchtelingen geen nationaal paspoort nodig hebben om naar Schengen-landen te reizen. De vaststelling dat u reeds op 2 november 2015 een paspoort heeft aangevraagd doet

ernstig twijfelen aan uw bewering dat uw broer (begin december) vermoord werd waardoor u besloot om terug te keren naar Afghanistan.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de beweerde moord op uw broer wordt verder onderuit gehaald door tegenstrijdige verklaringen over de begrafenis van uw broer. Zo verklaart u eerst dat u naar zijn begrafenis ging maar dat u niets kon zeggen tegen S. en zijn mensen omdat ze machtig zijn (CGVS, 11/12/2019, p. 7). Later verklaart u dat u niet naar het dorp ging tijdens uw verblijf. Gezien de begrafenis van uw broer volgens uw verklaringen in het dorp plaatsvond wordt u gevraagd of u daadwerkelijk naar de begrafenis van uw broer ging waarop u dit keer zegt van niet (CGVS, 11/12/2019, p. 7).

Ook uw verklaringen omtrent uw reis naar Afghanistan omwille van de ziekte en het overlijden van uw moeder, overtuigen niet. U keerde volgens uw beweringen een tweede maal terug naar Afghanistan omdat uw moeder ziek was en in het ziekenhuis lag (CGVS, 11/12/2019, p. 12). Enkele dagen voor uw terugkeer overleed ze (CGVS, 11/12/2019, p. 14). U legt een overlijdensakte neer om dit te bewijzen. In dit attest wordt een longontsteking vermeld als onderliggende doodsoorzaak. U verklaart echter dat ze stierf vanwege diabetes (CGVS, 11/12/2019, p. 14). Gevraagd waarom uw moeder in het ziekenhuis lag op dat moment verwijst u opnieuw naar deze ziekte (CGVS, 11/12/2019, p. 14). Gevraagd of zij nog andere aandoeningen had op dat moment zegt u dat ze ook hoofdpijn had (CGVS, p. 14). Dat u niet blijkt te weten dat uw moeder gestorven is aan de gevolgen van een longontsteking doet twijfelen aan de authenticiteit van deze overlijdensakte. Het valt ook op dat deze overlijdensakte en die van uw broer – hoewel er een periode van anderhalf jaar tussenin zou zitten – een kopie zijn van een en dezelfde scan of kopie van een blanco exemplaar, wat verder doet twijfelen aan de authenticiteit ervan.

Wat betreft de aanleiding van uw derde terugkeer naar uw land van herkomst nadat u de vluchtelingenstatus kreeg toegekend –de aanslag op uw vader in 2019-, moet eveneens worden gesteld dat zij niet overtuigen. U verklaart verder dat de mannen van S. uw vader vermoordden in 2019. Hij werd neergeschoten in zijn auto waarna hij in het ziekenhuis lag. U bent vervolgens naar Afghanistan vertrokken. Uw vader overleed twaalf dagen later (CGVS, 11/12/2019, p. 14 en 15). Gevraagd waarom commandant S. uw vader plots liet vermoorden zegt u louter dat hij dit wilde doen (CGVS, 11/12/2019, p. 15). Gevraagd waarom hij hier bijna tien jaar mee wachtte, zegt u dat hij misschien een goede kans zocht (CGVS, 11/12/2019, p. 15). Gezien u eerder verklaarde dat niemand het tegen hem kan opnemen is dit geenszins geloofwaardig. Dat hij bovendien uw vader liet vermoorden op een weg waar er soldaten van het Afghaanse leger in de buurt waren – waardoor een van de mannen van S. zou zijn gearresteerd – houdt nog minder steek (CGVS, 11/12/2019, p. 15 en 18).

Voorts zou uw vader volgens uw beweringen enkele weken in het ziekenhuis hebben gelegen waarna hij zou zijn gestorven. Behalve foto's waarop iemand foto's van een medische scan vasthoudt legt u geen enkel bewijs neer van uw vaders medische behandeling en zijn overlijden in het ziekenhuis. Op basis van de foto's van de scans kan het CGVS geen conclusies trekken. Evenmin kan worden afgeleid wie deze scans onderging. Op de video die u neerlegt wordt een man getoond die rust op een bed, met wat lijkt op een verband om de nek op zijn plaats te houden. Nergens hieruit blijkt dat uw vader neergeschoten zou zijn geweest en zou zijn overleden aan de gevolgen van deze aanslag.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de redenen voor uw verschillende reizen naar uw regio van herkomst in Afghanistan. Daarnaast moet eveneens worden gesteld dat u geen aannemelijke verklaring aanbrengt voor de lange periode waarin u in uw regio van herkomst verbleef. Uit de gegevens in uw paspoort blijkt dat u in 2015 gedurende een maand en een week in Afghanistan verbleef. Gevraagd waarom u zolang in Kunduz bleef zegt u louter dat uw familie verdrietig was en dat u het gevoel had dat u bij hen moest blijven (CGVS, 11/12/2019, p. 8). Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde vanwege de bedreiging van commandant S., wiens zoon net uw broer had vermoord, kan verwacht worden dat u niet een dergelijk lange tijd in Afghanistan zou verblijven. Dat u bovendien al die tijd in Kunduz zelf zou hebben verbleven doet nog meer twijfelen aan de door u omschreven omstandigheden van uw terugkeer. Gevraagd waarom u in Kunduz verbleef, waar uw problemen zich afspeelden, zegt u kortweg dat u nergens anders heen kon (CGVS, 11/12/2019, p. 8). Erop gewezen dat u eender waar in Afghanistan kon afspreken met uw familie, of in Pakistan, zegt u dat u niet naar Pakistan kon omdat u een relatie had met een Pakistaans meisje in België en dat haar ouders hier tegen waren en u bedreigden (CGVS, 11/12/2019, p. 8). Dit verklaart nog steeds niet waarom u zo noodzakelijk in Kunduz verbleef. Gevraagd waarom jullie elkaar niet in Kaboel ontmoetten zegt u dat u "geen plaats had" in Kaboel en dat de federale politie een dossier heeft over u vanwege uw relatie met dat Pakistaans meisje – na verdere vragen bleek dit laatste slechts betrekking te hebben op de onmogelijkheid om in Pakistan af te spreken met uw familie (CGVS, 11/12/2019, p. 8).

Naar aanleiding van de beweerde dood van uw moeder verbleef u voor een periode van meer dan tweeënhalve maand in Afghanistan. Opnieuw verbleef u bij uw oom in de stad Kunduz (CGVS, 11/12/2019, p. 12 en 23). U zou ditmaal zolang zijn gebleven omdat u als zoon bepaalde traditionele

verplichtingen moest nakomen (CGVS, 11/12/2019, p. 12). Gevraagd wat u dan exact moest doen waardoor u genooddaakt was tweeënhalve maand in Kunduz te blijven, ondanks uw vrees voor commandant S., zegt u dat u een ceremonie moest bijwonen en mensen moest verzamelen en eten bereiden (CGVS, 11/12/2019, p. 12). Gevraagd hoe u dan al deze zaken regelde, gezien u gezocht werd door commandant S., zegt u dan weer dat uw oom alles regelde (CGVS, 11/12/2019, p. 12). Dat u een tweede keer terugkeerde naar Afghanistan en tijdens een periode van tweeënhalve maand in Kunduz verbleef, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen met commandant S. bijkomend. Uw verklaring voor de reden waarom u ditmaal zolang bleef is niet overtuigend.

Tot slot verbleef na de dood van uw vader gedurende bijna drieënhalve maand in Afghanistan. Opnieuw verbleef u bij uw oom in Kunduz (CGVS, 11/12/2019, p. 15). Gevraagd waarom u ditmaal zolang in Afghanistan bleef, geeft u aan dat u in het ziekenhuis bij uw vader moest zijn en dat u verschillende praktische zaken moest regelen, zoals het verkopen van uw huis (CGVS, 11/12/2019, p. 17). U wordt erop gewezen dat dit – gezien u nog andere familie in Afghanistan heeft – geen zaken zijn waarvoor u zolang in Afghanistan zou moeten blijven, indien u daadwerkelijk voor uw leven zou vrezen. U antwoordt hierop kortweg: “mijn vader was gewond, hij was in ziekenhuis, er was niemand anders om die dingen te doen, ik moest die dingen doen” (CGVS, 11/12/2019, p. 17). Erop gewezen dat uw oom aan vaderskant of uw oom aan moederskant deze zaken eveneens konden regelen, zegt u dat zij veel deden maar dat ze ook niet alles konden doen en dat u daar ook moest zijn en ook verantwoordelijkheden had (CGVS, 11/12/2019, p. 17). Deze uitleg voor een dergelijk lang verblijf kan er maar weinig van overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben in Afghanistan.

U bent driemaal voor langere tijd teruggekeerd naar Afghanistan, in totaal voor langer dan een half jaar. Er kan geen geloof gehecht worden aan de redenen van uw terugkeer en de omstandigheden waarin u zou hebben verbleven in Afghanistan. Uw persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. U maakt geenszins nog aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren.

De overige door u neergelegde documenten van de politie doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Louter op zich kunnen zij de ongeloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Dit geldt des te meer voor documenten uit Afghanistan, waar corruptie wijdverspreid is.

De video en foto's van de auto van uw vader kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Er valt louter vast te stellen dat de voor- en achterrait van de wagen stuk zijn. Er zijn evenmin aanwijzingen dat dit de wagen van uw vader was.

De foto's van uw eigen medische attesten tonen louter aan dat u op een bepaald moment een medische faciliteit in Kunduz heeft bezocht. Hier kunnen geen verdere conclusies uit worden getrokken. Voorts haalt u nergens uw medische problemen aan als een hinderpaal voor terugkeer naar Afghanistan.

Bovengaande vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging.

Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat

u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kaboel vestigt.

U bent een alleenstaande jongeman. U heeft werkervaring in België opgedaan en heeft er werkopleidingen gekregen (CGVS, p. 11 en 20). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd of u zich in Kaboel zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan zegt u van niet (CGVS, p. 27). Gevraagd te verklaren waarom niet verwijst u naar uw problemen met commandant S. (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u en uw familie met commandant S. gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter nog naar de algemene onveiligheid in de stad (CGVS, p. 27 en 28).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 21, 55/3, 55/3/1 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Op 29 januari 2013 werd verzoeker erkend als vluchteling. Nadat verzoeker op 5 augustus 2019 op de luchthaven van Schiphol werd gecontroleerd en uit de gegevens in zijn paspoort blijkt dat hij driemaal terugkeerde naar Afghanistan, met name van 4 december 2015 tot 10 januari 2016, van 11 augustus 2017 tot 1 november 2017 en van 26 april 2019 tot 5 augustus 2019, en nadat de Minister op 17 september 2019 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om verzoekers nood aan internationale bescherming opnieuw te evalueren, besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet tot intrekking van de op 29 januari 2013 aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te dien einde dat de vaststelling dat verzoeker driemaal terugkeerde naar Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden aantoont dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :
[...]*

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

2.2.2.4. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeker sedert hij op 29 januari 2013 werd erkend als vluchteling, driemaal terugreisde naar Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden, hetgeen aantoont dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan, zodat de aan hem toegekende vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij in 2013 werd erkend als vluchtelingen dat hij over een machtiging tot verblijf voor onbepaalde tijd beschikt. Onder verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van de (artikelen 11, 20 en 21 van de) Vreemdelingenwet stelt hij als volgt: “De

Parlementaire Werkzaamheden verduidelijken derhalve dat het CGVS enkel kan overgaan tot intrekking van de vluchtelingenstatus gedurende het beperkt verblijf tenzij om redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing worden er geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid aangehaald."

Artikel 11, § 3, eerste lid, 2° en tweede lid bepalen als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

[...]

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus."

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Hieruit blijkt dat deze artikelen geen betrekking hebben op de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus in te trekken, doch enkel op de bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde om aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare of nationale veiligheid een einde te maken. Het citaat uit de parlementaire voorbereiding opgenomen in het verzoekschrift werpt hierop geenszins een ander licht.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker *ex nunc* over een intern vestigingsalternatief in Kabul en dat Kunduz thans veilig blijkt te zijn gelet op verzoekers terugkeer naar zijn familie, niet inhoudt dat de omstandigheden waarvoor initieel bescherming werd toegekend niet op juiste gronden steunden. Verzoeker stelt als volgt: *"De verwijzing naar de oorspronkelijke omstandigheden noopt tot een beoordeling ex tunc wanneer wordt overwogen om de bescherming op te heffen. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter aangeduid wat de initiële situatie was in Kunduz, dan wel dat de oorspronkelijke omstandigheden van het vluchtverhaal de toekenning in 2013 niet zou kunnen verrechtvaardigd worden mede gelet op het toen mogelijke intern vluchtalternatief naar Kaboel."* Vervolgens citeert verzoeker uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad wijst erop dat er *in casu* werd besloten tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omdat verzoekers persoonlijk gedrag later, met name het driemaal terugkeren naar Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschuiving kan doen gelden, erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Dit betreft wel degelijk een beoordeling *ex nunc*. Verzoeker lijkt de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet te verwarren met de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/1, eerste lid en/of artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Aan verzoeker werd echter nooit subsidiaire bescherming toegekend. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker thans over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (zie *infra*) betekent niet dat kan worden aangenomen dat verzoeker, wanneer hij op 29 januari 2013 werd erkend als vluchteling, tevens de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Een erkenning als vluchteling houdt immers geenszins een automatische toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in. De verwijzing naar een beoordeling *ex tunc* en naar rechtspraak van het Hof van

Justitie inzake de opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zijn *in casu* dan ook niet relevant.

Verder wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat *“thans Kunduz veilig blijkt te zijn voor verzoeker gelet op zijn terugkeer naar zijn familie”*. Er wordt enkel terecht vastgesteld dat de vaststelling dat verzoeker, nadat hij werd erkend als vluchteling, driemaal terugkeerde naar zijn land van herkomst zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden, aan toont dat hij geen gegronde vrees voor vervolging kent. Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal ertoe om ingeval van toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet na te gaan *“of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”*. Voormeld artikel handelt immers niet over een verandering van omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, maar over persoonlijk gedrag van verzoeker dat er later op wijst dat hij geen vrees voor vervolging kent, *in casu* de vaststelling dat verzoeker driemaal terugkeerde naar Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden. De bewering in onderhavig dat de motivering van de bestreden beslissing dezelfde is als ingeval van een weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is slechts een blote bewering. Bovendien wordt ieder dossier individueel beoordeeld. Waar verzoeker opmerkt *“dat in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven dat er in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 zou zijn verstrekt door de Minister”*, dient vastgesteld dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om ingeval van intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet een advies te verstrekken inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 43/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin bestaat er een rechtsregel die de Minister hiertoe zou verplichten.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers persoonlijk gedrag, met name dat hij driemaal naar Afghanistan reisde zonder hiervoor een afdoende verschoning te laten gelden, erop wijst dat hij geen vrees voor vervolging kent. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.2.2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient vastgesteld dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich dan ook niet langer beroepen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afgaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of**

Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kaboel vestigt.

U bent een alleenstaande jongeman. U heeft werkervaring in België opgedaan en heeft er werkopleidingen gekregen (CGVS, p. 11 en 20). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd of u zich in Kaboel zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan zegt u van niet (CGVS, p. 27). Gevraagd te verklaren waarom niet verwijst u naar uw problemen met commandant S. (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u en uw familie met commandant S. gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter nog naar de algemene onveiligheid in de stad (CGVS, p. 27 en 28).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verweerder laat op 17 augustus actuele informatie geworden over de situatie van de stad Kabul. COI Focus Afghanistan: "Security situation in Kabul City", 8 april 2020. Uit de toelichting blijkt dat de veiligheidssituatie niet gewijzigd is sinds de vorige COI Focus.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus wordt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering, die steun vindt in het administratief dossier en pertinent en correct is, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS